

[Hanne Severinsen]

Tendensen i retning af at få kortere uddannelser afspejler sig også i bl.a. bachelorbekendtgørelsen; den er et skridt på vejen. Vi skal have mulighed for, at man kan stige af systemet tidligere, men alligevel har papir på det, man har studeret. Det kan måske også animere folk, der i dag falder fra, til at få taget en uddannelse, som i hvert fald kan bruges til noget. Det er også vigtigt, at vi i den forbindelse ser på, hvor der er gode beskæftigelsesmuligheder.

Hvis vi tager den tredje problemstilling – adgangsbegrænsning – er det rigtigt, at vi aldrig fra Venstres side har været begejstret for den, og den nuværende undervisningsminister har i opposition flere gange stillet forslag om at få den ændret. Adgangsbegrænsning er nok i nogen form nødvendig, men den har i hvert fald fundet en dårlig form.

Alle, der har været beskæftiget inden for uddannelsessektoren, som jeg også selv har været, har set, hvordan de unge løber stormløb mod et pointjageri, og hvor det bliver utrolig tilfældigt, hvem der kommer ind, og hvem der ikke kommer ind, og specielt hele pointjageriet har gjort, at flere og flere studerende begynder alt for sent og derved bliver deltidsstuderende, fordi de allerede har etableret sig i et andet job. Derfor er det fuldstændig rigtigt, som undervisningsministeren understreger i sin redegørelse, at det er vigtigt, at vi får flere lokket direkte fra studentereksamen over i uddannelse. Man må finde mere relevante kriterier end disse point, og jeg synes, at man har taget et skridt på vejen ved at indføre den regel for ingeniører, at de i det mindste skal have 6 i to så relevante fag som fysik og matematik. Det må være umiddelbart indlysende for de fleste, at det er langt mere relevant, end om man har fået en meget høj karakter i andre fag.

Hvis vi skal stoppe pointjageriet, bliver vi nødt til at finde andre former, og det er klart, som det også er blevet nævnt af tidligere ordførere, at det vil give overgangsproblemer for de lidt ældre studerende, som ikke er kommet i gang. Dét synes jeg også, det er rigtigt, som ministeren understreger, at det, det gælder om så, er at finde mere relevante kriterier, nogle kriterier, som går på de studerendes egentlige kompetence inden for det område, de søger.

Jeg synes også, det er rigtigt, at man giver institutionerne en afgørende indflydelse på, hvilken optagelsesprocedure de ønsker, for det må

være institutionerne, der bedst kan vurdere, hvad det er for kvalifikationer, man har brug for.

Alt i alt vil jeg takke ministeren for redegørelsen. Jeg synes, at vi hermed er nået frem til begyndelsen på en god og konstruktiv debat om, hvordan vi får mere ud af vores uddannelsespenge.

Glistrup (FP):

Alle ved, at Danmark i øjeblikket befinder sig i forfærdende vanskeligheder. Det betyder først og fremmest, at de, som nu er unge, ja, for den sags skyld også deres børn, må se i øjnene, at de får et meget, meget svært og meget, meget vanskeligt liv, når de skal betale for alle de mange tabte slag, som har præget de foregående årtier. Når vi så skal forsøge at finde frem til, hvad der er årsagen til, at de unge er så vanskeligt stillede på et tidspunkt, hvor man skulle tro, de skulle have alle muligheder med den åbne verden, der har været i fred i halvanden menneskealder, og hvor teknologien går så kraftigt frem osv., så må man konstatere, at det selvfølgelig har mange årsager.

Men den af de væsentlige årsager, som det er naturligt at tage udgangspunkt i i dag, er 1968-oprøret. Det var ikke noget oprør fra bunden, ja, ikke engang et oprør fra midten, det var bare nogle forkælede egoister, der som stamkunder henne på Studiegårdens ølbarer begyndte at skråle op, og det kunne de jo have gjort, som de ville. Men det, der var det ulykkelige, var, at dengang som nu havde vi en svag og eftergivende VKR-regering, som bare fuldstændig bøjer sig for enhver medievind og ethvert flop og enhver fjært, der kommer – og så fik vi altså det, som er baggrunden for de ulykker, vi skal behandle i dag, nemlig den pågældende VKR-regerings styrelseslov af 4. juni 1970. Det er derfra, alle de ulykker, som vi skal diskutere i dag, hidrører.

Det har på mange måder vist sig, hvordan denne VKR-politik totalt har undergravet det højere uddannelsesvæsen, først og fremmest i retning af det forfærdende store antal studiepladser, vi har på vore universiteter og højere læreanstalter. Det siger sig selv, når vi i dette land måske har en intelligensreserve på 3.000 eller 4.000 om året, som er egnet til at blive bi-bragt en højere uddannelse, falder kvaliteten til dette rædselsfuldt lave niveau, som danske uni-